

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 235.047 van 14 juni 2016
in de zaak A. 208.222/XIV-35.757**

In zake : Guido VAN HEMELEN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Georges Reniers
kantoor houdend te 3010 Leuven
Kortrijksestraat 178
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de minister van Justitie
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bernard Derveaux
kantoor houdend te 1000 Brussel
Verenigingstraat 28
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 16 maart 2013, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie van 15 januari 2013 inzake verzoekers beroep tegen de beslissing van de gouverneur van de provincie Antwerpen van 21 januari 2011.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Frederic Eggermont heeft een verslag opgesteld.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 18 november 2015.

Kamervoorzitter Geert Debersaques heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Georges Reniers, die verschijnt voor verzoeker, en advocaat Bernard Derveaux, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Frederic Eggermont heeft een met dit arrest andersluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker is houder van verschillende vergunningen voor het voorhanden hebben van vuurwapens.

3.2. Op 21 januari 2011 schorst de gouverneur van de provincie Antwerpen verzoekers wapenvergunningen alsook het recht om vuurwapens voorhanden te houden voor de duur van één jaar. Artikel 2 van deze beslissing bepaalt dat de aanvraag tot vernieuwing van de vergunningen wordt ingewilligd na het verstrijken van de schorsingsperiode.

.

3.3. Verzoekers beroep tegen die beslissing wordt op 15 januari 2013 door de gemachtigde van de minister van Justitie verworpen op de volgende gronden:

“[...]

In het kader van de behandeling van uw dossier inzake wapenbezit heeft de procureur des Konings te Turnhout op 8 december 2010 geadviseerd om uw wapenvergunningen te schorsen voor de gehele periode waarin uw jachtverlof werd geweigerd, met name voor het jachtseizoen 2010 - 2011. Ter motivering werd het volgende gesteld:

‘betrokkene werd op 21 februari 2007 door de politierechtbank te Turnhout veroordeeld tot een geldboete van 200 euro met uitstel gedurende drie jaar voor 110 euro en tot een rijverbod van 13 dagen voor alle motorvoertuigen, voor feiten van alcoholintoxicatie aan het stuur.

Op 25 maart 2009 werd betrokkene opnieuw veroordeeld door de politierechtbank te Turnhout tot een geldboete van 400 euro met uitstel gedurende drie jaar voor 200 euro en tot een rijverbod van 3 maanden voor alle voertuigen met uitstel gedurende drie jaar voor één maand rijverbod, waarbij het herstel van het recht tot sturen afhankelijk werd gesteld van het slagen in een medische en psychologische proef, voor feiten van weigering van een ademtest/bloedproef.

Gelet op het feit dat betrokkene op een dergelijk korte periode tot tweemaal toe werd veroordeeld wanneer hij een voertuig bestuurde terwijl hij alcoholische dranken nuttigde (gelet op de weigering kan immers uitgegaan worden van de veronderstelling dat betrokkene teveel alcohol had genuttigd),

en dit tegelijk wijst op het feit dat betrokkene regelmatig wat diep in het glas kijkt,

is mijn ambt van mening dat uit deze omstandigheden voldoende blijkt dat het voorhanden hebben van de wapens waarvoor een vergunning wordt aangevraagd, de openbare orde kan verstoren.

Het lijkt mijn ambt niet opportuun dat de aanvrager, waarvan blijkt dat hij regelmatig overmatig alcohol verbruikt, in het bezit zou zijn van een vergunningsplichtig wapen.

Ik stel bijgevolg voor de wapenvergunning te schorsen voor de gehele periode waarin betrokkene het jachtverlof is ontzegd, met name voor het jachtseizoen 2010 - 2011.’

Op 20 december 2010 heeft de gouverneur van Antwerpen u laten weten dat zijn ambt, ingevolge het ongunstige advies van de procureur des Konings te Turnhout, eventueel zou overgaan tot de schorsing van uw vergunningen. Er werd u de kans geboden om op dit voornemen te reageren.

In uw schrijven van 29 december 2010 heeft u gesteld dat een schorsing van uw vergunningen niet opportuun zou zijn, en wel om volgende redenen:

- uw jachtverlof werd geschorst voor 2 seizoenen, zijnde voor de seizoenen 2009 - 2010 en 2010 - 2011. Voor het jachtseizoen 2012 zou u opnieuw beschikken over een geldig jachtverlof;

- u bent altijd in het bezit gebleven van een Duits jachtverlof, geldig tot 31 maart 2012.

De gouverneur van Antwerpen heeft op 21 januari 2011 uw vergunningen, alsook uw recht om vuurwapens voorhanden te houden, geschorst voor een periode van één jaar. Tegen deze beslissing heeft u overeenkomstig art. 30 van de wapenwet beroep aangetekend bij de minister van Justitie.

In het kader van de beroepsprocedure, en met het oog op de materiële motivering van onze beslissing, heeft de federale wapendienst de procureur des Konings te Turnhout verzocht om bijkomende informatie.

Op 25 augustus 2011 heeft de federale wapendienst het gevraagde advies van de procureur des Konings te Turnhout ontvangen. In dit advies stelde de bevoegde procureur des Konings dat zijn ambt het ongunstig advies dat hij eerder heeft verstrekt integraal wenst te handhaven. Zijn ambt liet ons eveneens weten dat er ten laste van uw persoon geen nieuwe feiten zijn gekend. Ter staving van zijn advies werd ons een kopie van uw strafblad toegezonden, waarop volgende veroordelingen worden vermeld:

- politierechtbank te Leuven d.d. 10/01/2005 inzake inbreuken op de verkeerswetgeving. De rechtbank beschouwde dat de tenlasteleggingen als bewezen. U werd veroordeeld tot een geldboete van 100 euro (X 5 = 500 euro of een vervangend rijverbod van 15 dagen) met uitstel van 3 jaren voor 50 euro of 7 dagen rijverbod; en het verlies van het recht tot sturen van 8 dagen van alle categorieën;

- politierechtbank te Turnhout d.d. 21/02/2007 wegens intoxicatie aan het stuur. De rechtbank achtte de tenlasteleggingen bewezen, en gezien de ernst van de feiten diende een vervallenverklaring te worden uitgesproken. U werd veroordeeld tot een geldboete van 200 euro (X 5,5 = 1.100 euro) of een vervangend verval van het recht tot het besturen van een motorvoertuig van 30 dagen (uitstel van 3 jaar voor 110 euro of 20 dagen vervangend rijverbod), en een vervallenverklaring van het recht tot het besturen van alle motorvoertuigen voor een termijn van 13 dagen;

- politierechtbank te Turnhout d.d. [25]/03/2009 inzake het weigeren zich te onderwerpen aan de ademtest of, zonder wettige reden, aan het afnemen van een bloedmonster. De rechtbank achtte de feiten als bewezen. U werd veroordeeld tot een geldboete van 400 euro (X 5,5 = 2.200 euro) of een vervangend verval van het recht tot het besturen van een motorvoertuig van 30 dagen uitstel van 3 jaren voor 200 euro of 15 dagen vervangend rijverbod); en een verval van het recht tot het besturen van alle motorvoertuigen voor een termijn van 3 maanden (met uitstel van 3 jaren voor 1 maand). Het herstel van het recht tot het sturen was afhankelijk van het slagen in een medisch-psychologisch onderzoek.

[...]

Op basis van bovenvernoemde elementen kan worden besloten dat er inzake uw algemene moraliteit en persoonlijkheid problemen bestaan. U heeft blijk gegeven geen respect te hebben voor de regelgeving in het algemeen, en in het bijzonder voor deze die is gericht op het vrijwaren van de openbare orde en veiligheid. Hiervoor kan verwezen worden naar de drie voornoemde veroordelingen.

Concreet kan uit deze veroordelingen worden afgeleid dat u diverse inbreuken heeft gepleegd op de verkeerswetgeving, welke toch voornamelijk is gericht op de vrijwaring van de openbare orde en veiligheid. Tussen 2007 en 2009 werd u tweemaal betrapt op intoxicatie en dronkenschap aan het stuur. Alcoholgebruik in combinatie met het besturen van een voertuig kan desastreuze gevolgen hebben en brengt mensenlevens in gevaar, zowel uw leven als dat van anderen. Of met andere woorden, het besturen van een wagen in dergelijke gesteldheid toont aan dat men niet erg is begaan met de openbare orde en veiligheid.

Het feit dat u op relatief korte termijn meermaals inbreuken heeft gepleegd op regelgeving die net die openbare orde en veiligheid moet garanderen, getuigt niet van een betrouwbare persoonlijkheid. Bovendien wordt in de omzendbrief van 25 oktober 2011 duidelijk gesteld dat het bezit van vuurwapens en het regelmatig gebruiken van alcohol absoluut onverenigbaar is. Daarenboven heeft u getracht om uw verantwoordelijkheid te ontlopen door het weigeren van een alcoholcontrole. Dergelijke houding toont aan dat u niet betrouwbaar bent en geen enkele zin voor verantwoordelijkheid heeft.

[...]

CONCLUSIE:

Er zijn voldoende ernstige en concrete redenen die aantonen dat het voorhanden hebben van een vuurwapen als nadelig en gevaarlijk voor de openbare orde en veiligheid moet worden beschouwd. Uw gedrag biedt niet de vereiste waarborgen waardoor het voorhanden hebben van een vuurwapen een gevaar kan betekenen voor anderen, voor uzelf, en voor de openbare orde en veiligheid. U kan niet genieten van het noodzakelijk vertrouwen dat moet kunnen gesteld worden in een wapenbezitter.

Derhalve worden uw vergunningen/recht tot het voorhanden hebben van voornoemde vuurwapens overeenkomstig art 11, § 1, 2^e lid en art. 13, 1^e lid van de wapenwet ingetrokken. Indien u in het bezit zou zijn van andere vergunningsplichtige vuurwapens, worden ook hiervan de vergunningen/recht tot het voorhanden hebben ervan ingetrokken.”

Dit is de bestreden beslissing.

IV. Onderzoek van het derde middel

Standpunt van de partijen

4. Verzoeker voert in het derde middel de schending aan van het redelijkheidsbeginsel. Hij voert aan dat in de bestreden beslissing geen enkel element wordt voorgebracht waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de openbare orde kan worden verstoord door zijn wapenbezit. Verzoeker wijst er op dat in de bestreden beslissing geen rekening wordt gehouden met het feit dat hij bijna veertig jaar geleden zijn eerste wapenvergunning heeft bekomen, er intussen op zijn naam tientallen wapens werden geregistreerd en er sedertdien nooit enig probleem is geweest op het gebied van wapens. Hij doet gelden dat hij nooit feitelikheden heeft gepleegd die een gevaar voor de openbare orde zouden kunnen opleveren en dat er nooit politietussenkomsten in zijn gezin nodig zijn gebleken. Verzoeker voert aan dat de verwerende partij zich enkel heeft gesteund op het bestaan van drie vonnissen van politierechtbanken, zonder de feiten die aan die veroordelingen ten oorsprong lagen aan enig nader onderzoek te onderwerpen. Verzoeker erkent dat de verwerende partij ter zake beschikt over een ruime discretionaire bevoegdheid, doch discretionair is geen synoniem voor onbeperkt of willekeurig. Te dezen is de bestreden beslissing enkel gesteund op het feit dat verzoeker bepaalde veroordelingen opliep, waarvan de relevantie bij gebrek aan

nader onderzoek niet kon vaststaan en werd geen rekening gehouden met zijn goed gedrag. Verwijzend naar het arrest van de Raad van State nr. 161.217 van 11 juli 2006 besluit verzoeker dat in de gegeven omstandigheden de bestreden beslissing strijdig is met het redelijkheidsbeginsel. Tot slot merkt verzoeker “terloops” nog op dat het vonnis van de politierechtbank van Leuven van 10 januari 2005 werd uitgewist en niet meer wordt vermeld op zijn strafregister, hetgeen blijkt uit een uittreksel uit dat register van 12 mei 2009. Bovendien wordt nergens vermeld voor welke verkeersinbreuk deze veroordeling is uitgesproken en wordt van dit vonnis geen gewag gemaakt in het advies van de procureur des Konings, noch in de beslissing van de gouverneur van 21 januari 2011.

5. In de memorie van antwoord repliceert de verwerende partij dat verzoeker de aard van de genomen maatregel verkeerd interpreteert als een sanctie. Het is een preventieve maatregel en geen bijkomende sanctie voor zijn drankgebruik aan het stuur. De preventieve maatregel moet juist worden genomen op basis van een mogelijk potentieel gevaar in de toekomst en dient te worden gebaseerd op feitelijke vaststellingen “die het weerhouden van dat potentieel gevaar ondersteunen”. Volgens de verwerende partij worden “de indicaties daarvoor gevonden in de recente veroordelingen wegens alcoholgebruik in het verkeer.” Verzoeker heeft volgens de verwerende partij voor de gouverneur de kans gekregen zich te verweren op de informatie inzake alcoholgebruik in het verkeer. Hij deed dit niet en gaf evenmin enige uitleg in het kader van latere procedures. Het is “dan ook niet meer dan redelijk dat er louter met het bestaan van de veroordeling wordt rekening gehouden en geen aanvullend concreet onderzoek werd gevoegd”. Wat het vonnis van de politierechtbank van Leuven van 10 januari 2005 betreft, werd dit volgens de verwerende partij weliswaar in de bestreden beslissing vermeld, maar werd er geen rekening mee gehouden om de genomen maatregel te motiveren.

Beoordeling

6. Een schending van het redelijkheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij haar discretionaire bevoegdheid of beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Het redelijkheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de administratieve overheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen.

Het komt de Raad van State niet toe zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de bevoegde administratieve overheid. Hij is in de uitoefening van zijn wettigheidsstoezicht enkel bevoegd om, desgevraagd, na te gaan of de administratieve overheid op grond van de juiste en correct beoordeelde feitelijke gegevens, in redelijkheid tot het bestreden besluit is kunnen komen.

Ter beoordeling van deze grief moet ook worden gewezen op het feit dat de bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 30, eerste lid, van de wapenwet. Dit voorschrift bepaalt een georganiseerd administratief beroep bij de minister van Justitie of bij zijn gemachtigde tegen het in de voormelde bepaling opgesomde stilzitten of de opgesomde beslissingen van de gouverneur (Cf. GwH 19 december 2007, nr. 154/2007, punt B.60.1). Door de devolutieve werking van het georganiseerd beroep verwerft de beroepsinstantie op grond van deze bepaling de beslissingsmacht over de zaak zelf, op dezelfde wijze als de gouverneur. Aangezien op grond van de artikelen 11, § 1, tweede lid, en 13, eerste lid, van de wapenwet, de gouverneur bevoegd voor de verblijfplaats van de betrokkene, de vergunning of het recht om een wapen voorhanden te hebben, kan beperken, schorsen of intrekken, indien blijkt dat dit voorhanden hebben de openbare orde kan verstoren, beschikt de minister of zijn gemachtigde aldus op grond van de

devolutieve werking van het beroep over dezelfde beslissingsmacht, op dezelfde wijze als de gouverneur.

De wapenwet bepaalt niet op grond van welke criteria, de gouverneur en, in administratieve aanleg, de beroepsinstantie, de mogelijke verstoring van de openbare orde moet worden beoordeeld. De beroepsinstantie beschikt te dezen over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid.

Geconcretiseerd op het voorliggende beroep, impliceert het voormelde redelijkheidsbeginsel dat de beroepsinstantie haar discretionaire bevoegdheid of beleidsvrijheid inzake het beoordelen of het voorhanden hebben van een wapen de openbare orde kan verstoren, binnen de perken van de redelijkheid moet gebruiken.

7. De formele motivering van de bestreden beslissing is hiervoor weergegeven (*supra* punt 3.3). Hieruit blijkt dat de bestreden beslissing enkel steunt op drie veroordelingen inzake inbreuken op de verkeerswetgeving die zijn vermeld op de kopie van verzoekers strafblad. De eerste veroordeling dateert van 10 januari 2005 en heeft betrekking op “verkeer.” De veroordeling op 21 februari 2007 heeft betrekking op “intoxicatie aan het stuur” en die van 25 maart 2009 op “het weigeren zich te onderwerpen aan de ademtest of, zonder wettige reden, aan het afnemen van een bloedmonster”. In tegenstelling tot wat de verwerende partij in haar memorie van antwoord aanvoert, werd ook de eerste veroordeling van 2005 wel degelijk betrokken in de motivering van de bestreden beslissing. Voorts blijkt uit de bestreden beslissing dat de procureur des Konings liet weten dat er ten laste van verzoeker “geen nieuwe feiten zijn gekend.” Uit de formele motivering van de bestreden beslissing blijkt aldus dat de beoordeling van het gevaar voor de openbare orde en veiligheid enkel steunt op het feit dat verzoeker “op relatief korte termijn” meermaals inbreuken waarvoor hij werd veroordeeld door de politierechter, heeft gepleegd op de verkeerswetgeving die “net die openbare orde en veiligheid moet garanderen”.

Los van de vraag of te dezen de feiten waarop deze drie veroordelingen steunen voldoende recent zijn om in rechte bij de beoordeling te mogen worden betrokken, hebben deze enkel betrekking op feiten waarvan niet wordt betwist dat ze te dezen volkomen vreemd zijn aan het wapenbezit van verzoeker. Hoewel de verwerende partij in beginsel bij de beoordeling van het gevaar dat iemands wapenbezit voor de openbare orde en veiligheid kan opleveren, mag rekening houden met feiten en gedragingen die niets te maken hebben met het wapenbezit, mag zij niettemin zonder nader en individueel onderzoek van de relevantie ervan, niet uit het louter gegeven dat een verzoeker dergelijke feiten en gedragingen heeft gepleegd, besluiten dat verzoekers wapenbezit een gevaar zou kunnen betekenen voor de openbare orde en veiligheid.

Door dit te dezen wel te doen en aan het enkele gegeven dat verzoeker deze aan het wapenbezit vreemde inbreuken op de verkeerswetgeving “op relatief korte termijn” heeft gepleegd, de conclusie te verbinden dat verzoeker bijgevolg getuigt van een onbetrouwbare persoonlijkheid en houding zodat zijn wapenbezit aldus een gevaar kan opleveren voor de openbare orde, gaat in deze omstandigheden de verwerende partij de grenzen te buiten van een redelijke uitoefening van haar beoordelingsvrijheid. Het enkele gegeven op zich dat de verkeerswetgeving ook de openbare orde en veiligheid moet garanderen doet aan deze vaststelling geen afbreuk. Tot slot ontslaat het argument van de verwerende partij in haar memorie van antwoord dat omwille van verzoekers stilzwijgen inzake zijn alcoholgebruik redelijkerwijs louter met het bestaan van de veroordeling wordt rekening gehouden, de verwerende partij er niet van om niettemin bij haar beoordeling van het gevaar dat verzoekers wapenbezit voor de openbare orde en veiligheid kan opleveren, binnen de perken van de redelijkheid te blijven.

8. Het derde middel is in de aangegeven mate gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt de beslissing van de minister van Justitie van 15 januari 2013 inzake verzoekers beroep tegen het besluit van de gouverneur van Antwerpen van 21 januari 2011.

2. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van veertien juni tweeduizend zestien, door de Raad van State, XIVe kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Kaat Leus,	staatsraad,
bijgestaan door	
Johan Pas,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Johan Pas

Geert Debersaques